

írta: *seva*

rajzolta: *Fanta*

TÜCSÖK

EGY LÓ ÉLETE

ÉLETRAJZI MESEREGÉNY

AZ ÉLET AHOGY A CSIKÓ LÁTTA SZÜLETÉSE PILLANATÁTÓL

Egyik hideg sötét este megelégteltem hogy egyre szűkebb a hely a mami pocijában. Addig fészkelődtem, amíg mellső lábaimmal és a fejemmel kitornáztam magam a szabadba. Utána már sitty-sutty hup-pantam is a puha szalmára.

Most már tudom, hogy szalmának hívják, amit az istállóban alánk raknak gondos gazdáink, akkor még csak valami puha izé volt. Szóval a puha izébe besüppedtem, szusszantam egyet, majd megint egy új élménnyel gazdagodtam.

Éreztem, ahogy kezdek felmelegedni, s életre kelnek elgémberedett végtagjaim. A mamám nyalogatott. Forró nyelve néha meg is csikizte a hasam és a fülem tövét, de azért fincsi volt. Lassan a hideg homályból meleg világos lett.

A szemeim kinyíltak, s végre megpillantottam a mamit. Tiszta fekete volt, göndör fürtjei néha a nózimhoz értek, fejével bökdösött, hogy álljak fel.

Nem értettem, hiszen olyan fincsi volt a puha szalmán feküdni és élvezni, ahogy mami kényeztet.

Aztán megjelentek a gazdáim. Nem féltem tőlük, tudtam, hogy nem fognak bántani, mamit sem zavarta, hogy ott vannak. Először csak néztek, aztán tanakodtak. Meg voltam róla győződve, hogy mamit unszolják, hogy állítson már végre talpra. Ma már azt is tudom, hogy a csikóknak születésük után 1-2 órán belül fel kell állniuk és meg kell inniuk az első adag tejecskét. Mert abban van a vitamin. Pontosabban olyan védőital ez, ami megóv a betegségektől.

Mivel nehéz felfogású csikó voltam, gazdáim beavatkoztak, alám nyúlt az egyikük és lábra állított. Az első próbálkozás nem volt sikeres, amint elengedett rögtön összecsuklottam, mint a kempingszék. De nem adtuk fel, újra próbálkoztunk, s hamarosan én is megértettem, hogy mi a feladatom. Nehéz volt. Nagyon. De aztán sikerült. Megtettem életem első lépéseit. Vicces látvány lehettem!

Amikor már kezdtem ráérezni az állásra és nem dülöngéltem anyyira, akkor elindultam a tejecskéért. Azt gondolhatnánk, hogy mi sem természetesebb és egyszerűbb ennél! Hát nem! Persze, hogy először mami szügye alatt kerestem a tejecskét. Akárhogy bökdösöm, nem jött a tej. Mami arrébb lökött a fejével, hogy hátrább keressem a hasa alatt. Pont akkor lökött meg, amikor én is lendületet vettem, hogy elinduljak, úgyhogy túllendültem, beleszedültem, ezért kezdhettem előről. Persze megint rossz helyen kerestem a hamit.

Mondtam, hogy nem voltam egyszerű eset. Egyik gazdám felnyalábolt – gondolom megunta a várakozást – és megmutatta a tutit. Nagyon fincsi volt! Azóta sem ettem-ittam finomabbat!

Éreztem mamin, hogy megnyugszik, vett egy nagy levegőt és talán még mosolygott is a szája széle.

Hát így születtem. Arra még emlékszem, hogy az első „lakoma” után belevettem magam a legpuhább szalmaágyba, mami eligazgatta lábaim, megnyalogatott és „jó éjt” suttogott a fülembe. Álomba szenderültem.

Varázslatos volt. Egy csodálatos selymes fűvű zöld mezőn sétáltam mamival, miközben aranylóan sütött a nap és friss szellő fújt. Mindez azért volt igen különös, mert születésemkor még véget sem ért a tél. Kemény mínuszok és néhány fokos latyakok váltogatták egymást. Tulajdonképpen éjjel születtem, úgyhogy napot sem láthattam, nemhogy zöld mezőt!

De álmomban ott volt a rét, a nap, a bárányfelhők és persze mami. Együtt szaladgáltunk. Azaz ő sétált, néha ügetett és én meg kapkodtam a lábaimat. Álmomban vágtáztam először. Életem során sokszor váltogatom ezt a három jármódot, de csak akkor kezdett tudatosodni bennem, hogy mi micsoda, amikor dolgozni kezdtem. Igen! Ma már van munkám! De ne szaladjunk ennyire előre! Az álmomnál tartottunk. Az első álmomnál.

Emlékszem, hogy a mező nagy volt, hosszú s a szélein fura dobozok voltak. Gazdáim is ilyen dobozokban laktak.

Az emberek a mező széléről figyelték minket, ahogy napfürdőztünk, ficánkoltunk. Mami is ugrabugrált, együtt játszottunk, s amikor elfáradtam és leheveredtem, odajött hozzám, megnyalogatott, megböködött, majd nem mozdult mellőlem. Kimerítő volt életem első futkározása még álmomban is. Lassan elszenderedtem, s amikor felébredtem, igazából is felébredtem.

A valóságban hideg volt, az ablakon át láttam, hogy a felkelő nap vörösesen izzott, fagyos szél fújt és a környező táj barnás-szürkés köntösbe burkolózott. Elég lehangoló volt, de ránéztem mamira, eszembe jutott az álmom és az ő kedvessége, s rögtön felmelegedtem.

A pocim akkorát kordult, hogy erre még mami is rám pillantott. Összeszedtem minden erőm és felálltam. Már tudtam, hova kell menjek a tejecskéért. Oda csetlettem-botlottam, s ittam az életető, finom, meleg anyatejből. Kicsit más íze volt, mint tegnap, de nagyon fincsi volt.

Tele pocival újra álomba szenderültem és folytattam a szaladgálást a napsütötte zöld mezőn mamival és az álombéli szellőcskéekkel.

Didergős reggelre ébredtem. Mami ott állt mellettem és nézett. Nagy barna szemei melegséget sugároztak, selymes fekete szőre mint egy fűtött takaró úgy melegítették fel vézna kis hideg végtagjaimat. A nap levette hajnali vörös köntösét és bebújt a felhők közé. Nem akart látni, bújócskázott velem.

Éjjel, amikor születtem sok mindent nem láttam, most viszont az ablakon keresztül egy egész világ látszódott, s az ajtón túl egy igaz élet várt rám. Nem kellett sokáig várnia, mert miután ittam egy kis mami tejet, nekivágtam életem első felfedező útjának.

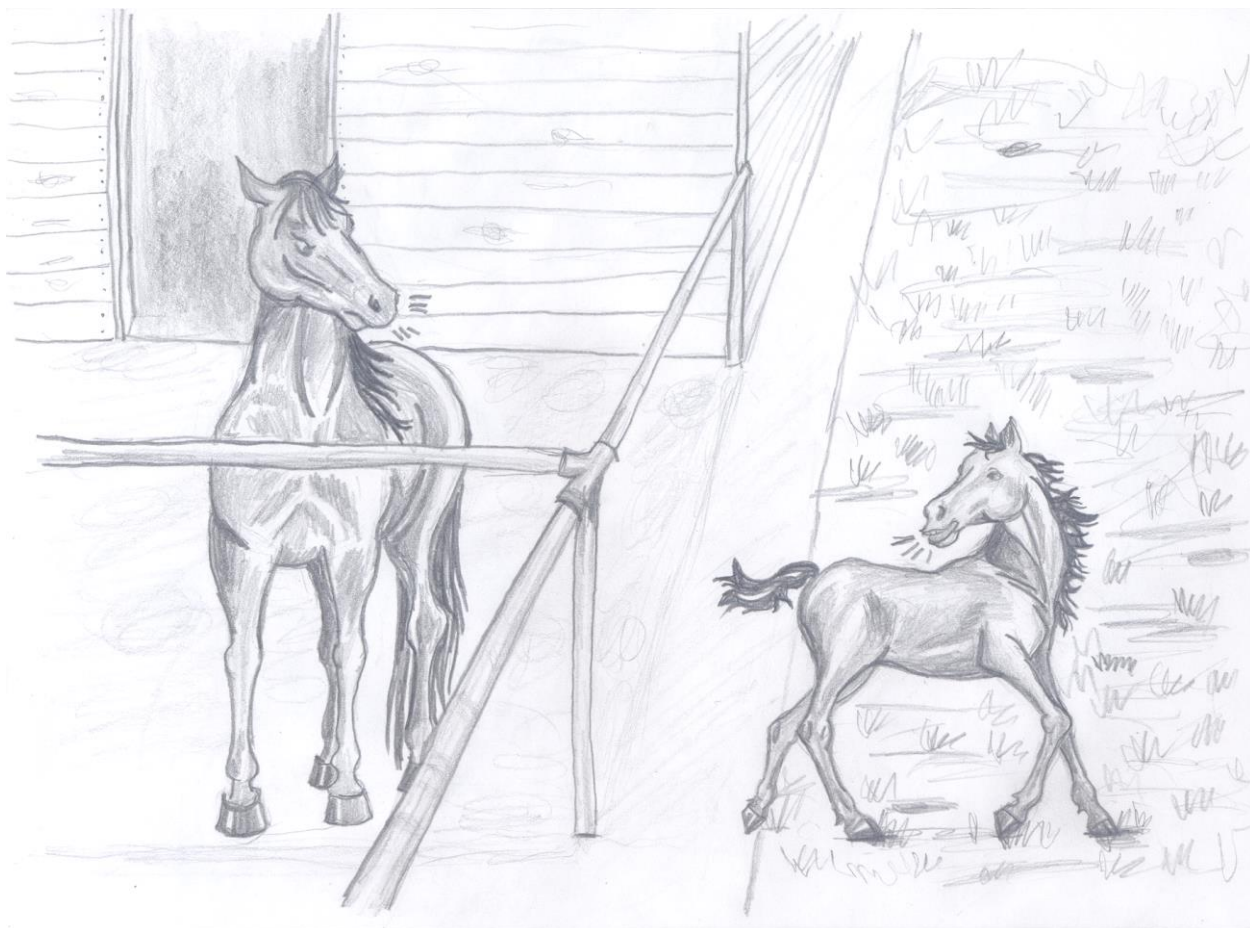
Az istálló száraz, puha szalmás talajához képest a világban vizes ragadós sáros hideg volt a föld. Rögtön belecuppantam. Olyan volt, mintha mind a négy lábamat valaki megfogta volna. Csak nagy erőfeszítések árán tudtam kiragadni lábaimat a szorító sár karmaiból. Minden lépésnél megszenvedtem. Aztán rájöttem, hogy ha gyorsan kapkodom a lábaim, nem ragadok bele, s ha pihenni akarok, csak vissza kell mennem az istálló elé, mert ott már nem ragad a sár.

Percekig futkározhattam, mire feleszméltem, hogy egyedül vagyok. Hol van mami?! Álltam a ragadós sárban, belegyökerezett a lában, majd elkezdett remegni a félelemtől és a hidegtől. Körbenéztem.

Akkor vettem csak észre, hogy körülöttem mindenféle ismeretlen új dolgok vannak. Fura. Eddig annyira koncentráltam arra, hogy hogyan tegyem a lábaimat, hogy észre sem vettem a külvilágot!

A sártenger közepén álltam. Messze tőlem minden irányban kerítések, karámok voltak. Ezeket nagyobb lovakra méretezhették, mint pl. a mami, mert én könnyűszerrel bármikor átbújnék alatta. Ott állt az istálló, meg még egy, meg a kút, hatalmas kopasz fák, ház és különböző járgányok. A természet szürke volt, a tárgyak színesek.

Az istálló ajtajában állt mami. Huh! Nagy kő esett le a szívemről! Nem veszttem el! Először nem értettem, miért nem jön utánam, aztán megláttam a rudat, ami alatt én simán átbújtam, neki a szügyéig ért. Azt hiszem, kicsit szúrós szemekkel nézett rám. Nem örült neki, hogy egyedül hagytam.

Én meg úgy gondoltam lát engem, én is őt, úgyhogy szaladgáltam még egy kicsit, miközben folyton oda-oda pillantottam figyel-e még.

Miközben én szaladgáltam mami elkezdett idegesen topogni, egyre szúrósabban nézett rám, majd nyerített egy szigorúat. Szólt, hogy menjek vissza! Hát én is kipróbáltam a hangom, hogy visszaszóljak:

- Türelem, megyek már! – mondtam. Egészen viccesre sikerült életem első hangja. Inkább egy magas hangú nevetéshez hasonlított, mint nyerítéshez. Erre mami újra rámszólt:

- Gyere már! – szólalt meg újra mami.

Na jó – gondoltam – jó fiú leszek. Vissza botorkáltam.

Gondoltam, hogy a dorgálás nem fog elmaradni. Mami jól megbökdösött a fejével. Tudatta velem, hogy a csikónak az anyja mellett a helye! Nagyot sóhajtottam és úgy tettem, mint aki megbánta, hogy rosszalkodott. Persze majd igyekezni fogok, hogy jó csikó legyek, de hát a csikók azok mégis csak azért csikók, mert még nem nagy lovak, úgyhogy más szabályok vonatkoznak rájuk!

Ha már úgy is magához tessékelt, gondoltam kihasználom és ittam újra mami tejet. Hát! Fárasztó egy csikó élete! Vagy lehet, hogy van valami a tejben, amitől folyton elálmosodok! Még csak délelőtt volt de újra elbágyadtam, jó nagyot ásítottam és elkezdtem leheveredni a puha szalmára.

Félálomban még azon gondolkoztam, hogy ha felkelek, újra nekivágok a felfedező útnak. Tervezgetésemnek egy csikó álom vetett véget. Mozgalmas volt a délelőttöm, s mi lesz még délután?

Homályos délutánra ébredtem. Nem voltam egyedül. Mellettem állt mami, s kiscgazdáim körülötte sertepertéltek: pucolták selymes szőrét és dús göndör sörényét.

Miközben tisztogatták, mami folyton rám pillantott. Láttá, hogy ébredzek, megszólított: - Gyere, egyél fiam!

Kiscgazdáim elmosolyodtak. Örömteli várakozással figyelték minden mozdulatom. Még a tisztogatást is abbahagyták, hogy gyönyörködjenek bennem. Nem tudom, hogy miért tetszhettem nekik, hiszen azon kívül hogy finom csikószőröm fekete volt, vörösesen fénylett, lábaim szinte keresztbe álltak, s olyanok voltak, mint a pálcikák, amelyeket a hajlatoknál valami gumóval összeragasztottak.

Csetlettem-botlottam, ügyetlenkedtem. De láthatóan tetszett nekik. Annak is örültek, amikor ittam a tejecskéből, mosolyogtak, amikor meg-megcsúsztam, és általánosan nagyon örültek nekem. Ők voltak ott a születésemnél is. A fiúnak csillogott a szeme, a színe olyan volt, mint álmomban az ég kékje. Termetre nagyon magas volt, vékony és fura, de ló szaga volt!

Mellette állt a lány, ő vigyorgott legjobban. Szép hosszú sörénye volt, vagyis haja, mert az embereknél így hívják, olyan vöröses fénye volt, mint mami hajának. Leguggolt mellém és megérintette a nózim. Még jobban elmosolyodott. Tetszettem neki!

Aztán megjelent még egy lány, kicsit alacsonyabb, rövidebb és sötétebb hajjal, de ő is csak mosolygott. Elkezdett feltenni mami fejére valami fura izét.

Persze ma már tudom, hogy kantárnak hívják amit a lovak fejére tesznek, de akkor még ez új volt.

A kisebbik lány tanakodott a fiúval, majd végül a fiú eltolta a rudat, ami eddig eltorlaszolta a kijáratot, megragadta a kantár szárát és kivezette mamit. Mami hátraszólt: - Gyere!

Utánuk eredtem. Három kétlábú és két négylábú mint egy kis csapat elindult kifelé a külvilágba. Hurrá! Felfedezünk!

Az első pár lépés ismerős volt, kapkodtam a lábaim, hogy ne ragadjak bele a sárba. Hamar túlhaladtunk az általam eddig ismert világon. Kiléptünk a kapun.

Az elém táruló táj olyan volt, mint álmomban, csak a zöld fű, a kék ég és a pillangók hiányoztak. A nap, mintha meglátta volna, hogy megérkeztünk, kibújt és rákvetette meleg sugarait.

Egy hatalmas mezőn álltunk, amit először nem is voltam képes teljesen befogadni, forgattam a fejem, hegyeztem a fülem és tágra nyílt szemekkel vizsgáltam a tájat. A zöld fű helyett barnás szürke sártengetert láttam itt-ott zöldellő kis fű-szigetecskékkel, a kék ég helyett pedig halvány homályba vesző szürkesség tombolt. A dobozok, amikben a környékeliek laknak ugyanott voltak mint álmomban.

Fura játékot játszottak kis gazdáim. A fiú felugrott mami hátára, s őt ez nem is zavarta. Együtt indultak tovább. Mami nagyon erős! A fiú könnyedén ült a hátán. Sétáltak, aztán ügettek, majd megint sétáltak. Én meg követtem őket, mint egy pici árnyék.

Szóval nem felfedezünk, hanem játszunk! Elmélkedni kezdtem: „Ha a fiú felülhet a mami hátára, akkor én is felülhetek a fiú hátára, nem? Biztos elbírna. Jó móka lenne! Legalább nem volna sáros a lábam! Majd kipróbálom!”

Miközben ezen elmélkedtem mamiék megálltak. A fiú leugrott mami hátáról és megsimogatta. A két lány is odajött. Mami lehajtotta a fejét és harapdálta a gyér fűvet, ami ebben a kora tavaszi időben már sikeresen kibújt a sártenger öleléséből. Lehajtottam én is a fejem, megszaglásztam, megnyalogattam, megkóstolgattam, de nekem még ilyet nem kell ennem. Maradok a tejcskénél!

De mi ez a hang? Nyerítést hallottam, felkaptam a fejem. Nem a mami nyerített, hiszen ott állt mellettem. Ő is felemelte a fejét, a hang irányába nézett és fülei is arra fordultak. Újra megszólalt a hang. Ekkor ő is válaszolt. Nem értettem mit mondanak egymásnak. Én is még feljebb emeltem a fejem, s akkor megláttam három másik lovat a mező végén.

A három ló csak állt. Meredten figyeltek minket. Nem mozdultak. Nem jöttek közelebb. Csak álltak és néztek. Én is néztem őket.

Egy családnak tűntek: apa, anya és gyereke.

A gyerekló sárgásfakó színű volt, ami alig látszott ki a hatalmas sárfoltok alól. Nagyon koszos volt, biztosan szeret hempergőzni! A sörénye egy lehelettel volt csak sötétebb a szőrénél, a homlokán egy hóka húzódott.

Amíg egymást néztük az apja megunt a bámészkodást és inkább legelészni kezdett. Annyira hidegen hagytam, hogy még meg is fordult. Én tovább figyeltem. A színe neki is sárgásfakó volt, de a sörénye sokkal dúsabbnak és sötétebbnek tűnt mint fiáé. A háta szíjalt volt, a lábain pedig zebracsíkok törték meg a fakó színt.

És ott állt és még mindig figyelt a harmadik ló, a csikó majája. Váráslatosan szép volt! A haja szőke, a teste arany színű. Tündérhez hasonlított, ezért rögtön el is neveztem Tündérnek.

Mami ismerte mindhárom lovat ezért nem foglalkozott tovább velük, inkább kihasználta a helyzetet és eszegetett. Hosszú percekig állhattam még úgy, hogy nem tudtam levenni a szemem Tündérről. Szemezésünket kispapunk törték meg.

A lányok mamival és velem kezdtek foglalkozni, simogattak, nevetgéltek. A fiú a kezébe vett egy botot, aminek a végére egy vasdarabot illesztettek keresztbe – az emberek kalapácsnak hívták majd elindult vele a három ló irányába.

Nagyon meglepődtem, mert a sárga lovak egyszer csak elkezdtek beszélni a fiúhoz! Azt hittem, mi lovak nem beszélünk az emberekhez, hiszen ők nem érthetnek bennünket, de mint a fiú értette volna mit akar a három ló. Amikor odaért hozzájuk, akkor értettem meg, miért nem jöttek közelebb hozzánk. Ki voltak kötve hosszú kötéllel.

A fiú kihúzta a csikó karóját, elsétált pár lépést, majd belekalapálta a földbe. Ekkor a csikó mohón legelészni kezdett. A másik két ló újra szólt a fiúhoz, sürgették, mert éhesek voltak. Persze ők is sorra kerültek. Mire a fiú mindhárom lovat arrébb kötötte beborult az ég és esővel fenyegetőzött. Szedelődzkődni kezdtünk.

A lovak már fel se néztek, amikor távozni készülődtünk. Kicsit szomorú voltam, mert jó lett volna, ha Tündér még egyszer rám pillant! De nem tette. Csak evett és evett és evett... Nagyot sóhajtottam. Én is megéheztem. Követtem mamiékat vissza az istállóhoz. Már alig vártam, hogy visszaérve újra kettesbe lehessünk mamival, ehessék-ihassak és pihenhessek!

Sokáig egyedül voltunk mamival az istállóban, senki sem zavart minket. A délutáni kiruccanásunk után hamar besötétedett. Az éjszaktól nem féltem. Olyan színű, mint én: fekete! Teljesen el tudok tűnni benne. Játshatok „láthatatlan lovat”. Persze ha volna kivel játszani?! Mami elég komoly. Nem lehet belerángatni semmilyen játékba! Bár elég türelmes. Ha ugrabugrálok vagy húzogatom a fülét, farkát, sörényét, elég sokáig elviseli.

De mi ez a hang? Hirtelen patadobogást hallottam. Nem is egy lóhoz tartozó lépéseket, ez két vagy három ló! Mamit nem izgatta fel különösen a lovak közeledése, én viszont kíváncsi lettem. A hang irányába indultam, ami kintről jött. Kiléptem az istálló ajtón, s rögtön megrökönyödtem. Egy karám választott el engem a három sárga lótól. Ott voltak egészen közel, életnagyságban.

A fiú épp a vacsorájukat szórta az edényükbe, de pillanatnyilag nem érdekelte őket, velem voltak elfoglalva. En is meglephettem őket jelenlétemmel. A fiú mondott valamit, aztán elment. A csikó és az apja elkezdtek enni. Tündér pedig rám nézett.

- Szia – mondtam.

- Szia – válaszolta. Végigmért, aztán megfordult és ő is odament a vályúhoz. A két fiú illedelmesen arrébb lépett, hogy Tündér kedvére falatozhasson.

Néztem ahogy esznek. Közben láttam, hogy mami utánam indult, de az istálló bejáratánál útját állta a rúd. Ott állt és figyelt. Ránéztem. Ő csak erre várt.

- Gyere fiam! – suttogta a mami

- Ne még! Csak most ismerkedek! – válaszoltam.

Ebben a pillanatban az apaló mérgesen elindult felém. Szügyével nekirontott a karámnak ami köztünk volt.

Juj! Nagyon megijedtem! Visszarohantam mamihoz. Reszketve hozzábújtam és megkérdeztem:

- Miért akar bántani? – kérdeztem halkán

- A családját védte – válaszolta.

- De hát nem akartam bántani! - mondtam

- Ő ezt nem tudhatta, főleg vacsoraidőben! – mondta mami csendesen és hozzátette:

- Ha legközelebb azt mondom, hogy „Gyere fiam!”, akkor ne késlekedj! És tanuld meg végre, hogy a csikónak az anyja mellett a helye!

- Igen mami – szipogtam megilletődötten. De azért nagyon-nagyon nem voltam ám megrémülve és elkeseredve, mert eszembe jutott Tündér. Kedves volt hogy visszaköszönt. És csak néhány méter választ el tőle! Ott alszik a fal másik oldalán. Lehet, hogy ma róla fogok álmodni!

- Mi jár a fejedben? – kérdezte hirtelen mami.

- A három lóra gondolok. Kik ők? – kérdeztem lelkesen.

- Ők is itt élnek – válaszolt mami

- És játszhatok majd velük? – kérdeztem lelkesen

- Nem, ők nem a te súlycsoportod! – mondta mami komolyan

- Kár. – mondtam leszegett fejjel – A gyerekekkel sem?

- Torpedó már nagy fiú, nem játszik pici csikókkal! – válaszolt mami és megbökött a fejével.

- Torpedó? Ez a neve? – kérdeztem kíváncsian

- Igen – mondta mami

- Miért így hívják? - kérdeztem

- Gyere közelebb - mondta mami - Feküdj ide a lábamhoz, és amíg elalszol elmesélem hogy kapta a nevét!

- Jó! - mondtam örömmel és odabújtam közel mamihoz, ő félig betakargatott szalmával, majd belefogott a mondókájába:

- Nem is olyan régen, még az elmúlt tavasz végén született egy sárga-fakó pici csikó. A mamája és a papája nagyon büszkék voltak rá. Ahogy cseperedett, nőtt, egyre nagyobb kirándulásokat tettek hármasan. A csikó gyakran lemaradt, majd amikor észrevette, hogy szülei már messze járnak, felgyorsított és utánuk iramodott.

Gyakran előfordult, hogy úgy felgyorsított, hogy nem bírt volna időben megállni, ezért beleütközött, leggyakrabban a papájába. Sokszor „becsapódott”, ezért elnevezték Torpedónak. Azóta is így hívjuk - suttogta egyre halkabban mami, mert közben félálomba szenderültem

- Aludj kicsi fiam, egy napos kis tücsköm! - mondta kedvesen mami, majd ajkaival finoman megcsipkedte nyakamat, sörénye rám hullott, végigsimogatott, majd megkönnyebbülten fújta egyet.

Hamarosan új nap virrad. Újabb felfedezések várnak egy kíváncsi csikóra!

Átaludtam az éjszakát. Minden csendes volt, álmoskás, nyugodt. De nem csak a hangok fagytak meg, minden más is. Amikor kiléptem a karámba, kopogott alattam a fagyos föld. Nem szippantott magába az agyagos sár, sokkal rosszabb volt.

A széttaposott föld buckásan fagyott meg, így akárhova léptem, mindenhol csúszkáltam a göröngyökön. Az istálló előtti placc, ahol eddig megpihenhettem a sár-dagonya szorításából most korcsolyapályává fagyott.

Visszacsúszkáltam, botladoztam a mamihoz, szépen, lassan, mert közben megéheztem. Ő az istálló bejáratánál állt, szügyét nekitolta a rúdnak úgy lesett utánam. Egy laza fintorral elintézte a dorgálást. Ezt könnyen megúsztam. Elfogyasztottam a reggeli tejecskét, aztán elővettem legártatlanabb mosolyomat és megkérdeztem mamit:

- Kimehetek játszani? - kérdeztem

Mami félrefordította a fejét, rám pillantott, majd halkán válaszolt:

- Maradj a karámban és ne menj közel a három lóhoz!

- Hát még itt vannak? – kérdeztem lelkes csodálkozással

- Persze, csak reggeli után mennek a legelőre – mondta, hiszen neki ez természetes volt, csak nekem tűnt újdonságnak

- Mi is megyünk a legelőre? – kérdeztem lelkesen.

- Nem. – mondta mami - Még nem. Majd ha nagyobb leszel, gondolom.

- Akkor megyek játszani – kiáltottam lelkesen, majd nekifutásból átbújtam a záró rúd alatt. A lendületem vége egy csúszás és néhány botladozó lépés lett. Hirtelen kicsúszott a lábam alól a talaj és a pálcika lábaim össze-vissza kezdtek működni. Úgy nézhettem ki mint Fred Aster egy szóló táncjelentben. Az előadásnak hamar vége lett, a taps elmaradt. Összeszedtem magam és megpróbáltam járni. Ez lesz az a nap, amikor nem fogok szaladgálni. Így legalább több időm lesz ismerkedni a környezetemmel.

Elcsúsztam a karám másik feléig, ahol tegnap este találkoztam a három lóval. Mindhárman ott álltak. Felém fordulva, meredten, csendben. Én is megálltam, tisztos távolságban, nehogy megismétlődjön a tegnapi incidens. Tegnap meg voltam ijedve, ma viszont nem féltem, de mivel mami kérte, hogy legyek óvatos, nem megyek közelebb. Kicsit zavarban éreztem magam. Mit csináljak? Lehet, hogy úgy illendő, ha előre köszönök nekik? Vagy várjam meg amíg ők szólítanak meg?

- Na mi van kölyök? – törte meg a csendet az apaló – Mit keresel itt?

- Én csak ... - kezdtem szinte dadogva zavaromban – kicsit ... körül nézek...

- A csikónak az anyja mellett a helye, nem tudtad? – kérdezte még komolyabban az apaló

- Persze, persze, tudom, de mami megengedte ... - habobtam

- Sok veszély leselkedik egy pici csikóra, jobb lenne ha mellette maradnál! – okított ki az apaló

- Tényleg? – kérdeztem - Milyen veszély?

- Hát! – morgott az apaló – Hát te semmit sem tudsz?! Például az a hatalmas kóbor kutya, amelyik anyádat is megmarta, egy ilyen pici csikóval könnyen elbánná!

- Bizony – szólalt meg Tündér – Jobb lesz, ha anyád mellett maradsz, amíg meg nem erősödsz annyira, hogy megvédhesd magad!

- Jó – mondtam kicsit megilletődött hangon. Nem gondoltam volna, hogy aggódnak értem. Nem is értettem, mami miért tőlük óvott, miért nem mesélt a kutyáról?! Úgy elgondolkodtam, hogy köszönés nélkül otthagytam őket, elbotorkáltam mamihoz. Talán furcsállotta is, hogy ilyen hamar visszajöttem és nem az éhség csábított be.

Tüzetesen megvizsgáltam mami minden porcikáját. Ő csodálkozva nézte, hogy miért méregetem És akkor megláttam a hátsó lábán a sebet.

- Mi ez? – kérdeztem tőle

- Csak egy kis karcolás – válaszolta mami

- Az a kóbor kutya bántott? - kérdeztem

- Honnan tudsz te erről?! – kérdezte rémülten mami – Csak nem találkoztál vele?

- Nem, nem. – mondtam gyorsan - A többiek mondták, hogy bántott téged és figyelmeztettek, hogy vigyázzak , nehogy megtámadjon.

- Vagy úgy! – mondtá mami megkönnyebbült hangon – Már azt hittem visszatért az a gonosz kutya!

- Ezek szerint elment? - kérdeztem

- Igen. – mondtá mami - Amikor megtámadott, a gazdám megvédett, elkergette. Azóta nem láttuk. Remélem, többet nem jön a közelünkbe!

Elgondolkodóan, vagy inkább fáradtan lehajtottam a fejem és csak lógattam. Ez esett jól. Jó nagy ez a világ! Jó sok minden van benne. Jó sokat kell még tanulnom.

Amíg elmélkedtem egy egyre erősödő bűgást hallottam. Kikandikáltam az istállóból, de nem léptem rá a jégpályára. Egy kék suhanó doboz kúszott fel a kert aljából a kapu felé, majd ott megállt. Tovább morgott. Tágra nyílt csodálkozó szemmel figyeltem.

- Mi ez? - kérdeztem mamit.

- Kisgazdáink autónak hívják. – válaszolt mami - Ha messzire mennek, beleülnek és ezt vezetik.

Ekkor kiszállt az autóból a lány, akinek vörös fényű haja volt. Kinyitotta a kaput, hogy kiférjen az autójával. Mielőtt visszaült volna, felénk pillantott. Azt hiszem köszönt nekünk. A három ló türelmetlenkedni kezdett.

- Mikor lesz már reggeli? – kérdezte Torpedó

- Nyugalom! – csitította Tündér – Ha a lány elmegy, utána mindig megjelenik a fiú a zabos vödörrel!

A lány mintha értené mit beszélnek, megszólalt:

- Jól van, na! Mindjárt jön apa és hozza a reggelit! Addig meg jók legyetek! – dobott egy puszit, aztán belül az autóba és elviharzott.

És igaza lett. Ahogy eltűnt a láthatáron az autójával, ajtó csukódott és megjelent kisgazdánk, apa. Mindhárom ló üdvözölte és sürgette, hogy hamar-hamar ide nekünk a reggelinket.

És akkor közeledett a fehér vödör, amiben mindig valami finomság volt. Bár akkoriban nekem az anyatejen kívül semmi ételt nem ettem, mégis megörültem neki. Mami és megszólalt mögöttem:

- Na végre, eszünk!

A többiek is türelmetlenül várták, hogy megérkezzen a reggeli. Tündér kapált a lábával, Torpedó pedig fel-alá járkált, miközben mindhárman hajtogatták

- Gyere már, gyere már!

És végre megérkezett. Amíg beöntötte a fiú a vályúba az ételt meredt izgalommal figyelt minden ló, majd amikor végzett, möhón rávetették magukat a finomságokra. Jóízűen falatozni kezdtek.

Ekkor a fiú, akit a lány apának nevezett rám nézett:

- Na mi van kisbogár? Te még nem kapsz ilyet!

Elcsodálkoztam, hogy hozzám beszélt, majd elindult felém, kezében a vödörrel. Megsimogatta a hátam, ami igen jól esett, majd mami felé indult, aki a bejáratnál várt rá. Ő is kapott reggelit. Furán nézett ki amit evett. Vizes magok meg áztatott kenyér, egy kis zöldség, vagy talán alma.... Meg kell kóstolnom. Közelebb mentem, leeresztettem a fejem és megnyalogattam az etető szélébe folyt levet. Fura volt, eddig csak anyatejet ittam, de tudtam, hogy előbb utóbb rendes ételt is kell majd ennem.

A fiú közben eltűnt, majd újra felbukkant. A kezében egy csomó dologgal megcélozta a három lovat. Feltette a fejükre a kötőféket, majd kísért velük a legelőre. Abba az irányba mentek, ahol tegnap találkoztunk. Amikor eltűntek a szemem elől, visszamentem mamihoz. Épp befejezte az evést, szép tisztára nyalta az edényt. Nem hagyott nekem. Sebaj, ott az anyatej!

Amíg reggeliztem, azon gondolkodtam, miért hívja a lány apának a fiút. „Az nem lehet, hogy az apukája! Lehet, hogy úgy gondolta, hogy a mi apánk?” – elmélkedtem magamban, de nem jutottam dűlőre. Az egyszerűség kedvéért én is apának fogom hívni a jövőben.

Az anyatejjel közben jól laktam, s apa is visszaért. Letette a kalapácsot a kezéből és elindult felénk. Eltolta a rudat, ami elállta mami útját, erre ő kísért az istállóból.

Mami elindult a karrám közepe felé, ott megállt, kapált a lábával, majd összerogyott és hemperegni kezdett. Fekete szőre sáros lett. Felállt, majd újra lefeküdt, hogy a másik oldalát is összekoszolja. Apa csak állt és fogta a fejét. Azt hiszem nem örült neki, hogy mami összepiszkítja szép bundáját.

A hempergés olyan jól sikerült, hogy még át is fordult a másik oldalára. Ekkor már nem bírtam tovább én is odaszaladtam és ugrálni kezdtem körülötte. „Ezt nekem is ki kell próbálnom!”

Elvágódtam hát mellette a sárba és hemperegtem vele együtt. Az átfordulás könnyen ment, könnyebben mint gondoltam volna. A sár cuppanós volt, ragadós és hát nem túl meleg. Mami felállt, én is követtem. Pontosabban követtem volna. Amilyen könnyű volt összerogyni és hemperegni, nagy erőfeszítésbe került, mire úgy hajtogattam a lábaimat, hogy képes legyek felállni.

A délelőtt többi része ugyanúgy zajlott, mint a többi nap az elkövetkező néhány héten, hónapban, sőt akár évben. A lovak szeretik az állandóságot, a megszokott dolgok biztonságot adnak. Egész délelőtt, sőt délután is evéssel, ivással, pihenéssel, szaladgálással telt.

Miénk volt az egész karám egészen addig amíg el nem kezdett serkenni az igazi finom tavaszi fű.

Tavasszal mi is kikerültünk a mezőre. De erről majd később írok, ne szaladjunk annyira előre. Előtte még történt egy nagyon fontos dolog az életünkben.

Egyik délelőtt átjött apa egyik ismerőse, aki a születésemnél is ott volt és apával együtt felültek Tündérre és az apalóra. Torpedót kötélén vezették, úgy lovasoltak el hármában. Mami és én kettesben maradtunk.

Talán egy óra sem telt el és megjelent apa Tündérrel. Egyedül voltak. Tündér nagyon izgatott volt. Amikor apa beeresztette a kertbe, fel-alá szaladgált, fújtatott, nyihogott.

– Hol vagytok? Hol vagytok? – kiabálta Tündér egyre izgatottabban

Messziről hallatszott némi válasz, de nem lehetett kivenni, hogy mit is és ki is mondja. Ettől Tündér nem lett nyugodtabb.

Elérkezett az este és nem történt változás. Apa megjelent a vacsorával és szedett Tündérnek és maminak. A többiek nem voltak sehol. Tündér nem evett. Nagyon szomorú volt. Apa ott állt mellette és simogatta. Nem értettem, mi történt. Annyira akartam segíteni Tündérnek. Rossz volt őt szomorúnak látni! Odamentem hát hozzá és megszólítottam:

- Mi történt? – kérdeztem. Tündér felnézett rám szomorú szemekkel, majd válaszolt:

- Nem tudom. – mondta olyan szomorú szemekkel, amilyeneket el sem tudtam ezidáig képzelni - Elmentünk kirándulni, átsétáltunk a szomszéd dombra apa barátjának a területére, majd mi visszafordultunk, a többiek meg ott maradtak. Most is ott lehetnek. Torpedó hangját hallottam az előbb is. Miért nincsenek itt velem? Apa talán eladta őket? De miért? Rosszul viselkedtek?

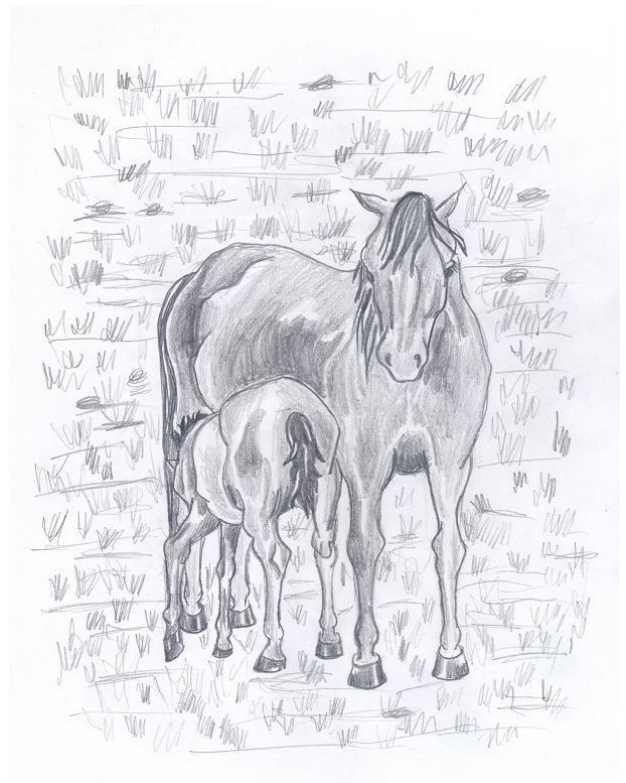
- Sajnálom, hogy hiányoznak neked - próbáltam vigasztalni - De szerencsére nincs bajuk. És ez a legfontosabb. És mi is itt vagyunk neked, nem vagy egyedül!

Tündér lehajtotta fejét és elkezdett eszegetni. Rekord lassan ette meg a vacsoráját, a szénából alig szálazott, nem is ivott. Egész éjjel a domb felé fordult, ahonnan néha hallatszott Torpedó kiáltása.

Másnap reggel első dolgom volt, hogy meglátogassam Tündért, hogy hogy van, mi történt, jobb-e már a kedve. Úgy tűnt, nem történt változás. Alig hogy megpillantottam, apa is megjelent. Megsimogatta Tündért, majd átvezette egy kisebb karámba. Utána elsétált mamihoz és őt is átvezette egy kisebb karámba. A két kis karám egymás mellett volt, így közelebb kerültünk egymáshoz. Úgy tűnt egyiküknek sem tetszett a dolog.

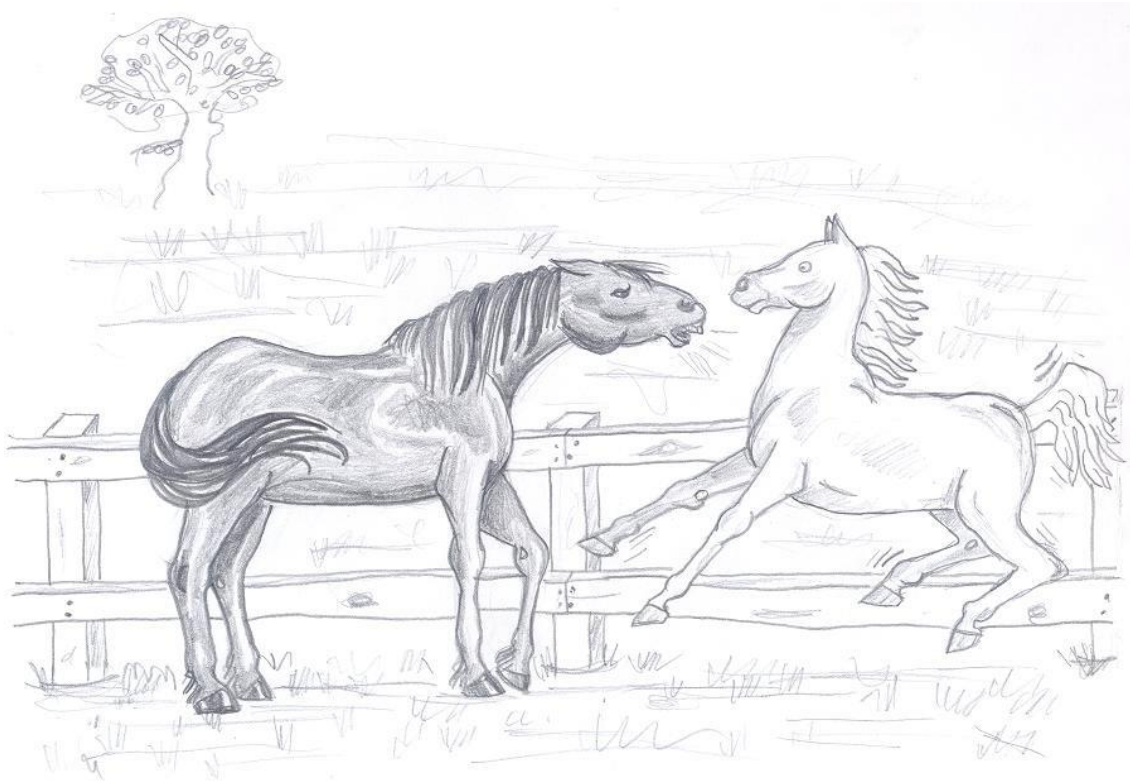
- Már csak hárman vagyunk – mondta mami.

- Mire célsz ezzel? – kérdezte Tündér

- Arra, hogy itt az ideje átvennem a vezérkanca pozícióját! – mondta szigorúan mami Tündérnek - Tudjuk, hogy a párod és a fiad már nem jönnek vissza, kiskazdánk eladta őket. Fogadd el, hogy mostantól én leszek a főnök!

- De én vagyok itt régebb óta! – válaszolt dühösen Tündér. Füleit hátra csapta, fogait megmutatta, mint aki harapni készül, de mami úgy tűnik keményebb volt. A puszta nézésével megrettentette Tündért, aki szegény úgy megijedt, hogy álló helyzetből kiugrott a karámból.

Az ugrás nem sikerült túl jól, elesett amikor földet ért. Nagyon megijedtem.

Amikor felállt még remegtek a lábai. A lány épp akkor ért haza. Látta, hogy mi történt, s rögtön odaszaladt Tündérhez. Megtapogatta a lábait, megvizsgálta, nyugtatni próbálta. Akkoriban még értetlenül álltam a kérdéshez, ma már tudom, hogy nálunk lovaknál ez egy természetes viselkedés. Annak a kancának, akinek csikója van mindig erősebbnek kell lennie, mert így a többiek is tisztelik és nem bántják a csikóját. Tulajdonképpen miattam támadott rá Tündérre.

A fölénye a mai napig megvan. Tudom, hogy tulajdonképpen semmi baja Tündérrel, igazából ragaszkodnak is egymáshoz, talán még barátnők is, de miattam muszáj volt megmutatnia, hogy ő az erősebb.

Szerencsére Tündérnek másnapra már kutya baja sem volt, vígan legelészett, napozgatott, élvezte a lágy tavaszi szellőt a mezőn. És amíg őt figyeltem, ahogy szőke sörényét fújta a szél, valami elkezdődött idebent. Egy érzés, ami a mai napig tart...

VÉGE?